

GAZETA

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XVIII
Nr. 871
Vineri 4 nov.
1966
4 pag. 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

DIRECȚII

ÎN MODERNIZAREA MATERIALULUI DIDACTIC

Pătrunderea tot mai amplă în școală a noilor realizări ale tehnicii audio-vizuale este o consecință obiectivă a adaptării învățămîntului la solicitările prezentate, pe planul pregătirii tinerelor generații, de revoluția tehnico-științifică contemporană. În fapt, întregul proces al modernizării mijloacelor de transmitere a cunoștințelor — proces cu o arie foarte largă și în care au loc multiple și adesea contradictorii încercări — urmărește creșterea în randament a studiului, extinderea și adîncirea perimetrului didactic care limitează obiectiv volumul informațiilor științifice ce pot fi transmise și însușite pe diferitele trepte ale învățămîntului.

Urmărind a releva anumite tendințe majore în producția actuală de material didactic, vom face abstracție de clasificările pornind de la considerente metodice sau de ordin tehnic, grupînd categoriile de material didactic în funcție de anumite direcții manifestate în evoluția și perfecționarea lor, în strînsă interdependență cu tendințele majore ale didacticii contemporane și pornind de la primele trepte ale școlarității.

Una dintre preocupările de seamă manifestate în ultimii ani de cercetătorii din domeniul psiho-pedagogic, ca și de practicieni, se referă la lichidarea pragului între preșcolaritate, în formele ei organizate, și prima treaptă școlară propriu-zisă. În domeniul materialului didactic, reflectarea cea mai caracteristică a acestei preocupări este „jocul logic”. În fapt, acesta constituie o grupare deosebit de variată a unor piese asamblabile, care prin îmbinări multiple și succesive permit orientarea copilului, în lumina unor principii ale teoriei mulțimilor, către cunoașterea, într-o formă adecvată, a unor legi și fenomene din domeniul științelor naturii, considerate pînă nu de mult ca avînd un nivel de abstracție inaccesibil nu numai la vîrsta respectivă, dar și în școala generală. Academicianul Grigore Moisil afirma recent că „jocurile logice constituie o cale cu deosebit randament pentru familiarizarea copiilor, la o vîrstă timpurie, cu anumite trăsături esențiale ale concepției matematice moderne”.

În ultimii ani, la noi s-au realizat o serie de jocuri didactice, cu evidente calități pentru copiii de 5-7 ani. Totuși, caracterul în mare parte depășit al concepției pe baza căreia au fost realizate aceste jocuri face ca eficacitatea lor pe planul procesului de învățare în formele specifice ale vîrstelor să fie deosebit de scăzut. Este necesar ca cercetătorii și întreprinderile de resort să rezolve mai grabnic această problemă întrucît, în condițiile actuale și de perspectivă ale dezvoltării învățămîntului din țara noastră, realizarea diferitelor variante ale jocurilor logice poate aduce soluții deosebit de valoroase la nivelul primelor trepte școlare, răspunzînd și unui principiu didactic de mare importanță: preșcolarii se joacă învățînd, iar școlarii din primele clase învață în forme apropiate jocului.

Atunci cînd au caracteristici superioare de construcție, machetele în stare de funcțiune pot îndeplini în același timp și rolul de jucărie, și pe acela de tehnică școlară. Ne referim în special la reproducerea identică, cu caracteristicile funcționale esențiale și la o scară de aceeași proporție — în general 1/200 — a unei mari varietăți de mașini și agregate, începînd cu autoturismele de cele mai diverse tipuri și terminînd cu instalații industriale complexe. În producția din acest domeniu a unor întreprinderi specializate („Bucuria copiilor”, „Tehnometal” etc.) trebuie să se realizeze o cotitură hotărîtoare către modernizare, trecîndu-se la realizarea de veritabile machete în stare de funcțiune.

(Continuare în pag. 4-a)

În laboratorul de analize textile a Centrului școlar profesional și tehnic, Timișoara.

Corul Căminului cultural din Domnești, raionul Curtea de Argeș.

Animatori de frunte ai mișcării artistice de amatori

Preluînd și ducînd mai departe o remarcabilă și veche tradiție, mișcarea artistică de amatori constituie astăzi, în țara noastră, unul din fenomenele obișnuite și necesare ale activității spirituale a poporului. Încadrată în complexul formelor de manifestări culturale-educative de masă, ea contribuie la mobilizarea oamenilor muncii în îndeplinirea sarcinilor mărețe ale desăvîrșirii construcției socialiste, la dezvoltarea sentimentului de dragoste pentru patrie.

Un aport considerabil la dezvoltarea artei practice de amatori, la creșterea prestigiului acesteia îl aduc cadrele didactice, care își dăruiesc cu pasiune talentul și priceperea lor activă ca instructori, interpreți sau îndrumători în numeroase formații artistice de pe lângă căminele culturale, casele de cultură sau cluburile sindicale. La baza acestei activități puse în slujba frumuseții stă o bogată tradiție, creată și transmisă din generație în generație de numeroși învățători, entuziaști luminători ai poporului. Exemplele plidoutoare ale lui Ion Vidu, Ciprian Porumbescu, Gavril Musicescu, Gheorghe Dima, Dumitru Kiriac — care, în perioada de activitate ca învățători sau profesori au organizat și instruit formații corale devenite celebre — exemplele profes-

orilor Ioan D. Chirescu, Ion Croitoru, Nicolae Oancea, Nicolae Lungu, Dumitru D. Botez, Nicolae Ursu, Tudor Jarda și alții — care de-a lungul întregii lor cariere au susținut și îndrumat mișcarea muzicală de amatori din țara noastră — sînt urmate de numeroase cadre didactice. Vestite formații corale de amatori, ca cele din Lugoj, Chizidău, Polana, Nochrich, Săliște, Lelești, Gales etc. sînt legate strîns de numele unor învățători și profesori care, însușiți de sentimente patriotice și de dragoste pentru frumos, le îndrumă cu pricepere activitatea.

S-au împlinit 75 de ani de cînd a luat ființă corul din comuna Domnești, regiunea Argeș. Printre inițiatorii lui s-au numărat învățătorii Ion Stănciulescu, Nicolae Hănescu, Luca Paul și mai apoi Victor N. Hănescu, care a creat cîntece și piese de teatru inspirate din viața satelor. De 25 de ani corul din Domnești este condus de profesorul Alfons Popescu care, cu talent și muncă perseverentă, a reușit să ducă această formație pe culmile cele mai înalte ale artei de amatori, dirijorul și corul obținînd la două concursuri republicane consecutive premiul I și titlul de laureat.

Cu 50 de ani în urmă, o mănunchi de 25 de fete și fîcări abia

îșișii de pe băncile școlii primare s-au adunat, din imboldul entuziasmului învățător Vasile Tomgea, să alcătuiască un cor în comuna Boroaia, regiunea Suceava. Repetițiile, ca și întreaga activitate a corului se desfășurau în cadrul „casei de sfat și de cetire” Unirea, întemeiată în 1912 de către inimosul învățător Nicolae Stolter. Din 1931 corul este condus de învățătorul Mihai Bolac, dar și azi bătrînul învățător pensionar V. Tomgea mai asistă la repetiții.

Și exemplele pot continua. În cadrul corului Palatului culturii din Ploiești (de două ori laureat și distins cu premiul II, condus de talentul și exigentul profesor Gheorghe C. Ionescu, cîntă de 12 ani, Victoria Comisel și profesorul de matematică Nicolae Rădulescu-Lemnar. La corul căminului cultural din Fierbinți, regiunea București, dirijat de profesorul Petre Simăndescu — cor care a fost distins la ultimul concurs republican cu premiul I și titlul de laureat — participă cu regularitate învățătorii Florica și Alexandru Constantinescu, amîndoi cunoscuți

Prof. LUDOVIC PACEAG
metodist al Casei centrale a creației populare

(Continuare în pag. 4-a)

Temei în viață

Proprie poporului nostru este familia numeroasă, harnică, cîntă, veselă. Helșugul gospodăresc. Casa ca un stîp, care fremetă dimineața de zorul plecării la muncă și zumbăie seara de gâlăva comunicării a impresiilor de peste zi. Și asta nu de azi de ieri, ci din străfunduri de veac.

Istoria noastră are pagini minunate despre vrednicia fiilor crescuți de mame duloase și iubitoare, dirze și viteze. Lui Ștefan cel Mare, aflat în bătălie grea cu Mahomed Cuceritorul, o modestă și anonimă fărâncă din Vrancea, devenită Vrîncioaia din legendă, i-a dăruit pe toți cei șapte feciori ai ei, ajutor în lupta pentru țară. Frații Buzzești au stat, ca fiii aceleiași familii dirze, în jurul lui Mihai Viteazul.

Dar să lăsăm istoria. Să trecem la viața de azi, de toate zilele. Acum cîțiva ani, am făcut o reuniune, o agapă colegială, cu seria noastră din liceu. După primele impresii de ordinul lui: Ce faci?... Cu ce te ocupi?... a venit vorba despre familie, despre copii. Și pe masa noastră a apărut atunci o sumedenie de fotografii. „Soția mea... Băiatul meu! Elev!... „Fetița mea! Studentă!... „Am trei!... Ce băiat strășnic! Așchia nu sare departe de trunchi”. Acestea ne sînt mari bucurii. De purtăm în inimă, le evocăm orîdicite-ori vrem să vorbim despre viața noastră, despre mîndria noastră. Sînt bucurii sincere, cuceritor de umane. Atunci, la agapă, eram „tați”, dar sufletește ne simțeam tineri și legați, aproape unul de altul, ca atunci cînd ne aflam în bănci și de la catedră ni se anunțau niște eminențe note la matematică. Eram școlari fericiți, desigur, dar și tineri, și simțeam că ne simțeam tineri și legați, aproape unul de altul, ca atunci cînd ne aflam în bănci și de la catedră ni se anunțau niște eminențe note la matematică.

Eram școlari fericiți, desigur, dar și tineri, și simțeam că ne simțeam tineri și legați, aproape unul de altul, ca atunci cînd ne aflam în bănci și de la catedră ni se anunțau niște eminențe note la matematică. Eram școlari fericiți, desigur, dar și tineri, și simțeam că ne simțeam tineri și legați, aproape unul de altul, ca atunci cînd ne aflam în bănci și de la catedră ni se anunțau niște eminențe note la matematică. Eram școlari fericiți, desigur, dar și tineri, și simțeam că ne simțeam tineri și legați, aproape unul de altul, ca atunci cînd ne aflam în bănci și de la catedră ni se anunțau niște eminențe note la matematică.

Pe vară, în avionul care mă purtă peste graniță, am avut un tovarăș de drum care, de cum am decolat, și-a vîrît nasul într-o carte și n-a scos o vorbă. I-am desclescat fălcile numai cînd l-am întrebat dacă are copii. A devenit, repede, comunicativ, prietenos, deschis. Mi-a arătat fotografiile. Mi-a descris cum îl duce „pe al mic” dimineața la școală. Pînă în clipa aceea aveam lîngă mine o masină de îngurgitat litere Cu o simplă întrebare stîrnisem omul din el.

Ar fi șapte ani de atunci. Intr-un început de septembrie cu aur în asfinț și-n înmăz năucului. Tăta și mama ceruseră să ne adunăm cu toții, toată „cîmotaia”, cu soții, cu copii, acolo, în ograda părintească. Să ne mai vadă o dată pe toți împreună. Poate pentru ultima dată. Am petrecut trei zile „în familia mare”. Am depănat mult din tortul amintirilor. Ne-am amintit

— Ce? a întrebat tata. Parcă asta-i de șagă? Iaca, rămîne copacul neamului slui și berc și ciompi, uite ce rotund ar fi fost dacă... În momentul acela, de după colțul bucatăriei a apărut cel mai mic dintre nepoți. Avea buzele calenți și degetele ca de păcură. — Ia țite-neoace, țîlharule! — s-a încruntat tata spre nepot. Ce-l pe gura, pe mîinile tale? — Am mîncat nuci... a șoptit nepotul, intimidat. — Hm!... Nuci!... E-a prins de mîna și l-a urcat pe genunchi. Din buzunarul coicelului i-a scos un pumn de mici cojite.

— Na, să nu te mai minșești, țîlharule, că te faci urit. — Ne-am îndușosat cu toții. Tata s-a întors spre fratele nostru mai mic și răspundea cîntul mîntos al nepotului: — Ai tu înima ceea să mă dîpșești de-o bucurie ca asta?

că vara, cînd ne stringeam toți la casa bătrînească, înjghebam un octet de răsunu vîlle. Și ascultau oamenii din Gura Vîlle, rîdîcați pe garduri ori așezați pe prispă, de-a minunea. Una dintre cunatele noastre, învățătoare, pricepută în organizarea corurilor, ne-a antrenat și acum la cîntece. Frații și surorile, nepoții și nepoatele din sat, adunați de la muncă, s-au îndemnat și ei. Mama terminase de rînduit masa și s-a așezat la rînd cu noi, pe prispă joasă a bucatăriei. Cu un băț în mîna, tata venea încetîșor din vale. Un nepot a sărit în cale și i-a dat un scîunnaș, îndemnîndu-l să șadă în fața noastră. Bătrînul s-a așezat, cu ochii umezi de feretrie, ne-a privit, îndelung, pe rînd. A urmărit cîntecule și glumele noastre, cu un surris blînd, fericit. Păcea parcă în mîntea lui o chudată scoateală: a-duna, scădea, înmulea.

„...Drum bun, toba bate” — aista mata ne-ai învățat. — Și „Latina gîntă e regină!...” — Și „Peneș Curcanul”. — Și ne aduceam aminte cum, în serile de țară, ne asculta tabla înmulțirii și ne ajuta să învățăm cîntece „de școală”.

Cînd am epuizat repertoriul, soarele sta, roșu, pe geana zării sînelii. Franza murelului din fața bucatăriei se poleie cu aur dens. Urmărindu-ne mereu cu privirea, tata a zgrîbit cu vîrfu bastonului, în lutul ogrăzii, tulpina unui copac cu două vițe răscuite. A împodohit tulpina cu zece ramuri. Pe fiecare ram a pus inițiala numelui nostru, al copiilor. Două ramuri le-a desenat mai scurte: cel doi frați pierduți de cînd eram copii. Apoi, din dreptul fecărei ramuri a mai tras cîte una, două, trei sau mai multe rămurele, după numărul nepoților aduși de fiecare dintre noi. A (adică Ana) — 3, V (Vasile) — 4, I, (Ileana) — 3... La al optulea ramură s-a oprit. La-a privit pe fratele nostru cel mai mic și i-a spus cu glas de dojană: — Uite, iaci, la tine, trebuie să scriu zero.

Noi ceilalți am ris. Am șuguit în fel și chip pe seama mezinului fără nici o rămurică în arborele genealogic. — Ce? a întrebat tata. Parcă asta-i de șagă? Iaca, rămîne copacul neamului slui și berc și ciompi, uite ce rotund ar fi fost dacă... În momentul acela, de după colțul bucatăriei a apărut cel mai mic dintre nepoți. Avea buzele calenți și degetele ca de păcură. — Ia țite-neoace, țîlharule! — s-a încruntat tata spre nepot. Ce-l pe gura, pe mîinile tale? — Am mîncat nuci... a șoptit nepotul, intimidat. — Hm!... Nuci!... E-a prins de mîna și l-a urcat pe genunchi. Din buzunarul coicelului i-a scos un pumn de mici cojite.

— Na, să nu te mai minșești, țîlharule, că te faci urit. — Ne-am îndușosat cu toții. Tata s-a întors spre fratele nostru mai mic și răspundea cîntul mîntos al nepotului: — Ai tu înima ceea să mă dîpșești de-o bucurie ca asta?

— Ce? a întrebat tata. Parcă asta-i de șagă? Iaca, rămîne copacul neamului slui și berc și ciompi, uite ce rotund ar fi fost dacă... În momentul acela, de după colțul bucatăriei a apărut cel mai mic dintre nepoți. Avea buzele calenți și degetele ca de păcură. — Ia țite-neoace, țîlharule! — s-a încruntat tata spre nepot. Ce-l pe gura, pe mîinile tale? — Am mîncat nuci... a șoptit nepotul, intimidat. — Hm!... Nuci!... E-a prins de mîna și l-a urcat pe genunchi. Din buzunarul coicelului i-a scos un pumn de mici cojite.

— Na, să nu te mai minșești, țîlharule, că te faci urit. — Ne-am îndușosat cu toții. Tata s-a întors spre fratele nostru mai mic și răspundea cîntul mîntos al nepotului: — Ai tu înima ceea să mă dîpșești de-o bucurie ca asta?

DUMITRU ALMAȘ

Profesori, vă recunoașteți elevii?

Cu elevii noștri nu ne întîlnim numai în clasă, la școală. Locuim în același oraș sau în același cartier și este firesc să ne întîlnim cu ei peste tot. Ne place să-i cunoaștem îmbrăcați corect, într-o ținută ireproșabilă, salutîndu-i pe cei virșnici, oferindu-le locul în autobuz; ne place să-i recunoaștem printre spectatorii care urmăresc o interesantă piesă de teatru; ne place să-i recunoaștem printre vizitatorii unei expoziții și ne este drag să schimbăm cîteva impresii cu ei; ne place să-i vedem pe terenurile de sport sau plîmbîndu-se print-un parc, într-o zi însorită... Și ni se umple inima de bucurie atunci cînd auzim vorbe de laudă la adresa ținutei, a comportării, a faptelor lor.

Nu se întîmplă însă întotdeauna așa. Auzim uneori, în loc de cuvinte de laudă, apostrofări. Există, în special, o expresie care ne supără de cele mai multe ori urechile: „Așa te învață pe tine la școală”. Copilul sau tînarul face o borbobă, răspunde obraznic, săvîrșește o faptă neașteptată și, implacabil, cei din jur reacționează invocînd numele școlii. Așa s-a obișnuit lumea să spună, gîndînd că școala trebuie să fie prezentă în toate. E adevărat, școala nu-i învață pe copii să spargă geamuri cu mingea, să piardă timpul aiurea, să se îmbrace fistichiu, să umble netuși, să se lege de trecători. Dar are și ea o răspundere — și încă o răspundere mare — acolo unde asemenea fapte se ivesc. Vina ei, vina profesorilor este că nu au descoperit și nu au îndreptat la timp deprinderea rea, că nu au dat, atunci cînd trebuia, un sfat, că au înregistrat cu nepăsare o faptă urîtă, că nu au acționat cu promptitudine.

Am vrea să vă prezentăm două scurte relatări asupra unor fapte surprinse de noi, zilele trecute. Sînt, din păcate, absolut autentice.

Primul instantaneu

Mașina redacției aleargă în goană prin cartierul Tudor Vladimirescu. La dreapta sosește, pe un maidan, la umbra unui gard, cîțiva tineri. Nea Chivu, șoferul, ne atrage atenția:

— Aștia sînt barbușii!... Trecem de ei și ne vedem de treburile. Peste aproximativ o oră ne întorcem. Grupul este tot acolo. Oprim. Coborîm și ne apropiem. Vedem următorul tablou: cinci figuri caracteristice de pierdere-vară, ținută adecvată, țigări în colțul gurii, un tranzistor urlînd... Vizita noastră i-a luat prin surprindere. Băni au apucat să fie ascunși, ca și o parte din cîrțile de joc. Două-trei vîmășeseră însă pe tarbă, trîdînd. Deci nu jucau barbut, jucau cărți.

Cîteva minute vorbim despre cu totul altceva. Apoi ne

îndreptăm privirile către cei mai tînră dintre ei — de fapt un copil. E în uniformă de elev, cu pîrlă mare dat pe ochi, deschisă la gît... — La vîrsta asta joci poker?

Unul din grup îi sare în apărare: — Nu, el chibitează numai. — Aha! Abia înveți. Dar cu notele. la școală cum stai? — Bine...

Peste cîteva minute sîntem la Liceul nr. 36 cu catalogul clasei a IX-a în față. „Binele” era reprezentat de trei note de „4” și un „6”. Mai aflăm că exact la ora la care l-am găsit pe maidan, chibitînd, elevul nostru trebuia să fie la școală.

Nu ne răbdăm înima și ne întorcem la locul cu pricina. Grupul se destrămase. Acasă la învățăcelul într-ale pokerului o găsim doar pe mama lui. Ne spune că bătrînul a plecat spre școală. Vorbim despre purtarea fectorului, despre

prieteni lui, despre relația școală-familie... — Știam că nu-i prea place cartea, dar... — Oricum, era și de datoria dîmneavoastră să vă interesați cum își pregătește băiatul lecțiile. Apoi, abia a intrat pe porțile liceului și notele rele au și început să curgă. Știați de ele?

— Nu. — Ați fost vreo dată la liceu?

— Nu. — Dirigintele a venit vreo dată în vizită la dîmneavoastră?

— Nu. — La întoccare, îl întîlnim din nou pe eroul nostru. Plecase agale spre școală dar se oprise pe aici, pe aproape, de norbă cu o fată. I-am propus să-i

MIRCEA IONEL

(Continuare în pag. 4-a)

Acțiuni eficiente de educare patriotică

Organizația de pionieri oferă pedagogilor un câmp de acțiune impresionant, cu valențe și posibilități educative din cele mai rodnice, le deschide numeroase căi spre a ajunge la inima școlărilor și a-i câștiga. Cele două luni care au trecut de când învățătorii și profesorii sînt comandanți de pionieri ne-au convins pe deplin de acest lucru.

Ne-am propus, atunci cînd am început activitatea cu pionierii, să găsim forme cât mai eficiente pentru a-i educa în spiritul dragostei față de satul natal, față de tradițiile străbune, pentru a le cultiva sentimentul de mîndrie patriotică, de prețuire față de tezaurul de frumusețe creat de poporul nostru. Ne-am gîndit că ar fi foarte indicat să-i antrenăm, pentru realizarea acestor scopuri, la amenajarea unui muzeu al satului. Ideea, care i-a însușit pe toți, a început să prindă viață curînd, o dată cu constituirea cercului etnografic. Îndrumați de comandanții lor, pionierii au organizat cîteva „expediții” etnografice prin sat, reușind să adune numeroase piese care au fost cercetate și selecționate cu grijă. S-a trecut apoi la organizarea muzeului, care a fost împărțit în trei secții: de arheologie, de agricultură-păstorit și de meșteșuguri casnice.

În cadrul secției de arheologie se găsesc piese care vorbesc despre viața oamenilor pe aceste meleaguri în timpuri îndepărtate: două topoare înmănușate, ceramică romană din castrul de la Casei, situat la vreo 18 km. de satul nostru, un tîrnăcop pe care, după tehnica în care a fost turnat, l-am situat în epoca fierului, o risniță de piatră etc. Secția de agricultură-păstorit cuprinde un plug de lemn de la începutul secolului trecut, greble întrebuintate la treratul manual al cerealelor, cîteva cupe de lemn — unități de măsură a cerealelor — dintre care una este scobită, împreună cu toarta, într-un trunchi și-a. Secția de meșteșuguri casnice este cea mai bogată. Avem aici furci de tors, un rășchior, sucale, o etajeră țărănească plină cu blide și căni de lut etc.

Membrii cercului de geografie au întocmit o hartă cu zonele etnografice, ale țării, cu referire specială la costume și ceramică. Ca să revalorificăm anumite cusături populare i-am îndrumat pe pionieri să copieze cele mai frumoase desene aflate pe țesături și pe ștergare. Acestea sînt brodate acum în cercul de gospodărie, iar desenele care le reproduc au fost grupate în două panouri și într-un album.

Pentru a prezenta evoluția construcțiilor de locuit am realizat fotografii de case ilustrînd tipuri de locuințe de la sfîrșitul veacului trecut, din primele decenii ale secolului nostru, din zilele noastre.

Nu de mult, am făcut cu mică etnografic o excursie la vatra veche a satului. În tabloul policrom al pădurii, am poposit pe platoul pe care cu sute de ani în urmă se afla satul. Nicăieri ca aici nu era mai potrivit să le vorbim despre istoria lui. Tradiția, onomastica, toponimia arată că satul nostru, Gilgău, a fost o așezare românească străveche, de pe la 1400. Așezat în drumul războaielor și al restrînsii, el a ars, s-a refăcut, și-a schimbat vatra. Oamenii însă au

rămăș statornici pe aceste locuri. Și-au arat și semănat ogoarele, și-au cîntat doinele, și-au trăit neîntrerupt viața, cu toate vitregiile care au trecut peste ei.

Despre acești oameni, despre dirigența și hărnicia lor, despre gîndurile și faptele lor, despre dragostea lor de frumos stau mărturie obiectele din muzeul nostru. Adunate cu dragoste de către pionieri, ele le vorbesc despre viața oamenilor care au trăit în satul nostru, despre munca lor. Cercetîndu-le, pionierii învață să iubească, să respecte și să prețuiască pe cei care, printr-o muncă migăloasă și răbdătoare, au creat comori de frumusețe nepieritoare.

Gilgău, ca și toate localitățile patriei, a cunoscut în anii noștri o nouă tinerețe. Acest lucru se oglîndește în muzeu prin alăturarea unor fotografii care reprezintă satul așa cum era în 1940 și așa cum este azi.

Căutînd și selectînd pentru muzeul nostru piesele cele mai reprezentative, cele mai realizate din punct de vedere artistic, ne străduim să facem din el un mijloc puternic de educare patriotică și estetică.

MARGARETA LAR
comuna Gilgău, raionul Dej

Educarea dragostei față de partid, față de glorioasele tradiții de luptă pentru independența națională și socială constituie unul din obiectivele principale ale muncii cu pionierii. Cum să procedăm pentru a atinge acest obiectiv, în ce forme specifice să-l realizăm? — Iată întrebări pe care și le pune în mod firesc orice comandant de pionieri doritor să trezească interesul și pasiunea copiilor pentru cunoașterea trecutului glorios de luptă al poporului.

În ce ne privește, ne-am gîndit la cîteva forme variate pe care ne străduim să le înfăptuim în chip cât mai atrăgător.

De pildă, concursurile „Cine stie cîștigă”, organizate între pionieri

din clase paralele. S-au organizat în anii noștri concursuri asemenea concursurilor, dar unele nu au prezentat interes pentru că s-au rezumat la enunțarea monotonă a întrebărilor, ca la o lecție. Or, pentru ca aceste concursuri să fie interesante, întrebările trebuie puse în chip diferit — dacă se poate, chiar sub altă formă. Se poate cere, de exemplu, ca un eveniment istoric să fie recunoscut după un fragment dintr-o cronică, dintr-un tablou etc.; un personaj — după caracterizarea lui într-o operă literară în proză sau în versuri; o epocă — după o baladă populară.

Ne-am propus să organizăm în vacanța de iarnă un „carnaval al personajelor istorice”. Manifestările de acest gen stîrnesc, după cum se știe, un mare interes în rîndul pionierilor. Îmbrăcați în costume de epocă, reprezentînd personaje istorice și interpretînd scene din viața lor (un luptător dac, un roman îmbrăcat în togă, un domn din epoca medievală etc.) copiii își fixează multe cunoștințe istorice într-un chip plăcut și atrăgător.

Vom organiza de asemenea, în timpul vacanțelor, excursii la locurile unde s-au petrecut anumite evenimente istorice, ca de exemplu: „Pe urmele lui Traian, de la Drubeta la Sarmisegetuza” sau „Acolo unde au luptat partizanii”.

Contribuie mult la educarea patriotică a pionierilor și activitățile din cercul micilor istorici. Aici, pe lângă discutarea unor teme care lărgesc cunoștințele dobîndite în școală, ne-am gîndit să organizăm și un calendar al evenimentelor istorice care să prezinte evenimentele ce se aniversază în fiecare lună.

Există multiple și variate forme prin care organizația de pionieri poate contribui la educarea patriotică a copiilor. Important este ca fiecare din acțiunile inițiate să fie atrăgătoare, interesantă, să aibă un bogat conținut educativ.

Prof. H. RADNAI
Timișoara

În programul educativ, vizita la muzeu este un moment important.

Pionieri ai Școlii nr. 150 din Capitală se sfătuiesc cu comandantul lor.

150 DE ANI DE LA MÔARTEA LUI GHEORGHE ȘINCAI

O strălucită figură a școlii românești

La 2 noiembrie 1816 s-a stins din viață, departe de ai săi, una dintre cele mai strălucite figuri ale școlii românești, Gheorghe Șincăi.

În tezaurul culturii noastre naționale, Gheorghe Șincăi înscrie o pagină lăuminoasă. Om de erudiție rară, cercetător neobosit, el și-a consacrat întreaga sa viață ridicării poporului prin cultură, afirmării națiunii sale alături de celelalte.

Bogata activitate a cărturarului ardelean este cu generozitate afirmată în diferite domenii ale culturii: istoriografie, lingvistică, educație, didactică. Rod al unei munci plătitoare, al unei vaste documentări, întinsa operă a lui Șincăi, printre care strălucesc „Hronica românilor și a mai multor neamuri” a demonstrat unitatea poporului, a limbii noastre, continuitatea românilor pe pămîntul vechii Dacii, a militat pentru eliberarea națională și socială a românilor.

Prin bogata sa activitate de organizare a școlilor sătești în limba română, prin îndrumarea competentă a acestor școli, prin pregătirea învățătorilor necesari și prin întocmirea și tipărirea manualelor didactice Șincăi este scrobit ca fondatorul învățămîntului românesc la sate în Transilvania. Cele 300 de școli sătești înființate de el, apreciate de Nicolae Iorga ca „300 de izvoare ale culturii românești”, au pregătit mii de elevi, dintre care mulți au devenit luptători pentru emanciparea națională și socială a poporului român, au contribuit la luminarea lui.

Activitatea pedagogică desfășurată de Șincăi și școlile înființate de el constituie o cotitură în istoria învățămîntului românesc. Pînă la el, școlile românești din Transilvania, puține la număr, au desfășurat o activitate relativ redusă, subordonată doar necesităților bisericilor. Pentru prima dată Șincăi axează întreaga activitate didactică pe realizarea problemelor vitale ale poporului român: emanciparea națională și socială.

Primele școli sătești înființate de Șincăi sînt în număr de 12, în anul 1784. Documentele menționează și cîteva din localitățile unde au luat ființă aceste școli: Reghin, Mîlașul Mare, Secu, Șomcuta Mare, Sântău, Almașul Mare, Alaud. Mai tîrziu apar anual zeci de școli nou înființate, așa încît, în 1784, erau peste 300 la număr. Alte localități unde Șincăi a înființat școli sătești mai sînt Fildul de Sus, Grebeșul, Căpușul de Cimpie, Feneșul-săseș, Ibașpaia, Măgina, Sic, Turda, Spini, Săcal, Mecăsasa etc.

Școlile acestea, conform legii școlare Norma Regia, din 1779, erau școli elementare, cu durata de trei ani. Pentru ele Șincăi a elaborat și tipărit

serie de manuale printre care „A.B.C. sau Alphavita...” (Blaj 1783). Îndreptare către aritmetică” (Blaj 1783) etc. În aceste manuale Șincăi părăsește metoda slovenirii, care era atît de chinuitoare pentru copii și nu adoptă propriu-zis nici pe cea a literizării, existentă în Banat, ci găsește o metodă apropiată metodei fonetice.

Dacă vechile bucoavne își limitau conținutul la prezentarea literelor slavone și a silabelor, după care se trecea imediat la citirea unor sumare texte de învățătură creștină, abecedarul lui Șincăi cuprinde multe povestiri („Pruncul cel cirotos”, „Pruncul strîngător” etc.) — dintre care unele scrise cu litere latine — noțiuni de fonetică, ortografie și punctuație și, lucru important, sumare noțiuni despre numerele eline, latine și arabe. „Aritmetica” sa e primul manual românesc în care se folosesc cifrele arabe pentru operațiile matematice. Manualele lui Șincăi pregătesc terenul pentru introducerea alfabetului latin în scrierea românească, alfabet pe care, așa cum arăta el, poporul român l-a folosit pînă în veacul al XV-lea.

Numit director al școlilor naționale române greco-catolice în 1782 de către vicarul general Ignăție Darăbant, Șincăi este confirmat în această funcție de către guvernul Transilvaniei în 1784. Și-o îndeplinește cu prisosință, vizitînd școlile după școală și luptînd pentru „creșterea și înflorirea” lor. „Sub împăratul Iosif II — scrie el — de trei ori am fost necesitat a vizita toate școlile românești, una cite una și de a da oficioasă relațiune despre starea, progresul și dispozițiunile acelor școli naționale. În urmărit am lucrat pentru creșterea și înflorirea acelor vor documenta următoarele atestate”. (E vorba de două certificate eliberate lui Șincăi de I. Letherfeld, inspectorul școlilor din Sibiu și de Dumitru Căian, vicarul general al episcopiei de Alba-Iulia și Făgăraș, președintele — pe atunci — al comisiei școlastice diecezane). 12 ani fii director și 300 de școli înființate”. (T. Căpăriu, Arhiva pentru filologie și istorie, Blaj 1867).

Un mare merit și-a cîștigat Șincăi prin reorganizarea școlii normale din Blaj, prima școală pentru pregătirea învățătorilor români în Transilvania întemeiată în 1779, sub episcopul Grigore Maior. Aici au fost pregătii, sub îndrumarea marelui cărturar, sute de învățători necesari școlilor înființate de el.

Grăitor este în această privință decretul directorial prin care a stat la baza calculului meu. Realitatea este că salariile fiecăruia dintre noi — și deci implicit și pensile — vor putea crește prin munca noastră, prin sporul obișnuit o dată cu acordarea gradelor didactice.

Noua lege a pensilor are un puternic rol stimulatîv. Cum este și firesc, ea încurajează permanența dorință de ridicare a calificării profesionale și stabilitatea la locul de muncă.

Să trăiască la bătrînețe cu un venit echivalent cu un salariu — aceasta va fi situația celor din generația noastră.

Prof. MARIA STOICESCU
Liceul nr. 2 „T. Vladimirescu”
București

care Șincăi numește ca învățător în Feneșul săseș (azi Florești, orașul Cluj), la 25 de noiembrie 1787, pe Bartolomeu Putean. Iată textul acestui decret: „Cela ce am subscris cerea de față fac cunoscut tuturor, căroră se cuvine, preste tot și în particular, că după ce satisfîndu grațioaselor ordinațiuni cesaro-regești, în comuna Feneșul săseș aflătoare în incleul comitat al Clujului, ridicase școala română națională pe seama greco-catolicilor și în această școală constituim de învățător pe Bartolomeu Putean. Acest învățător constituim, fiind chemat la Blașiu pentru învățarea prea înalt prescrisului metod normal, s-a prezentat și a învățat metodel normal amintit în așa măsură încît treclnd examenul a fost aflat demn că el în mai sus amintita școală să poată învăța cu fruct și cu folos spre binele public”.

Pe lângă instruirea învățătorilor în școală, Șincăi obișnuia să tină pentru ei conferințe chiar la locuința sa, pentru a-i pregăti cit mai temeinic. Tradiția blăjeană păstrează amintirea unei astfel de conferințe, se pare ținută în 1791.

„Chemase la locuința sa pe dascălii ținutului și le completa astfel cunoștințele, cam sumare, fără indoliță. Primarii celor două sate de peste Tîrnava Mare, de lângă Blaj, au prins veste acestei adunări dascălești. Și cum aveau obligație anuală după obiceiul vremii să prindă un anumit număr de feciori pentru cătănia împărătească, s-au gîndit: Hai să aruncăm funia în grămada de dascăli, care nu trag cu sapa nici cu coasa și pot face ei mai bine slujba la împăratul. Plănuți și făcut. Însă la legatul cu funia a fost greu, greu de tot. Șincăi însuși s-a tulburat mai tare. A izbucnit cel dintîi de la locul unde se-idea și punînd mîna pe sabia lui nobilitară, de care era mîndru a tunat către dascălii îngrozii: — Nu vă lăsați flăcăi! Neamul nostru are nevoie acum de lumină, nu de cătane! Săriți!”

Dascălii lui Șincăi au sărit ca lei și oamenii sărînirii s-au întors acasă în cărți cu capetele sparte”. (Al. Lupeanu — Lelii, „Blajul, istoric în loane”, Blaj, 1924, pg.24).

Urmările operii lui Șincăi pe ogorul școlii au fost deosebit de importante pe plan național. El a format un mare număr de învățători bine pregătiți, a contribuit la răspîndirea în mase a științei și culturii prin școlile înființate, prin cărțile tipărite, prin întreaga activitate pe care a desfășurat-o.

Prof. IOAN BOTA
Școala generală Florești — Cluj

Dezbaterea proiectului legii pensiilor

Recunosc în măsurile luate de partid gîndurile noastre

Ca toate celelalte măsuri luate de către partid, și noua hotărîre privind majorarea pensilor și îmbunătățirea sistemului de pensio-nare este izvoită din grijă nefer-murită pentru creșterea continuă a bunăstării poporului. Ea vine în întîmpinarea cerințelor și a gîndurilor noastre. Trebuie să mărturisesc că atunci cînd am citit proiectul noii legi a pensilor, am găsit printre prevederile ei împlinirea unei dorințe proprii — aceea de a rămîne să lucrez în școală peste vîrstă care era prevăzută pînă acum pentru pensionare.

Am împlinit încă anul trecut vîrstă de 55 de ani, dar am dorit din tot sufletul să continui să lucrez. Mă simțeam în plină putere de muncă, aveam atîția ani de ex-

periență didactică ce se cerea valorificată. Am solicitat să lucrez mai departe și am fost încadrat în o școală nouă, unde muncesc cu toată pasiunea, ea și în anii cînd mi-am început cariera.

Cunosc mulți învățători și profesori care, după ani de la împlinirea vîrstei de pensionare, mai continuă să vină la școala la care au funcționat, solicită să muncească, să suplinească, sau pur și simplu cer să li se încredințeze diferite sarcini obștești prin care să contribuie și ei la creșterea și educarea tînerii generații. Este firesc. Ți-a închinat o viață întreagă acestei nobile misiuni de educator și cît ești încă în putere, dorești să mergi meru mai departe.

Iată de ce prevederile din proiectul noii legi a pensilor referitoare la creșterea limitei de vîrstă pentru pensionare este primită cu căldură de toți cei ce muncesc în învățămînt, ea și de toți ceilalți oameni ai muncii.

FLORICA GEORGESCU
învățătoare emerită—Floiești

Avantajul noilor prevederi reiese clar dintr-un simplu calcul

Întreaga țară debate astăzi proiectul noii legi a pensilor. Oamenii din toate categoriile studiază cu atenție fiecare articol al acestui proiect, manifestînd o bucurie și o satisfacție unanimă față de înțeleptele măsuri luate de partid pentru ridicarea necontenită a nivelului de trai al poporului.

Eu sînt acum în al nouălea an de învățămînt și mai am mulți ani pînă la vremea la care o să-mi închei activitatea la catedră. Sotocotesc însă că proiectul noii legi ne interesează și pe noi, cei tîneri. M-a purtat și pe mine gîndul în viitor, la ziua în care va trebui să

ies la pensie. Am făcut un calcul aproximativ și am constatat marile avantaje pe care le aduce aplicarea prevederilor din proiectul noii legi. De unde pînă acum valoarea pensiei era plafonată la suma de 1200 de lei, prin noua legislație pensia va putea fi tot atît de mare ca salariul tarifar lunar, sau chiar mai mare, dacă avem în vedere și pensia suplimentară.

Calculul făcut de mine este foarte simplu și poate să-l facă oricine. Să presupunem că la pensionare, salariul meu tarifar va fi între 1601—2000 lei. Deci — conform

prevederilor pentru grupa a III-a — cuantumul minim al pensiei va fi de 1200 de lei. Pentru fiecare an lucrat în plus, peste vechimea minimă necesară, voi primi un procent suplimentar de 1 la sută aplicat la salariul tarifar. În cazul meu, aceasta va însemna aproximativ 250 de lei. De asemenea, pentru vechime neîntreruptă de peste 20 de ani în aceeași unitate voi putea primi un spor al pensiei de 10 la sută. Deci, încă aproximativ 150 de lei. Pensia suplimentară din contribuția de 2 la sută va însemna încă peste 250 de lei. Datele sînt calculate la minimum, și cu toate acestea iată că 1200 + 250 + 150 + 250 va însemna un venit lunar egal cu salariul

care a stat la baza calculului meu. Realitatea este că salariile fiecăruia dintre noi — și deci implicit și pensile — vor putea crește prin munca noastră, prin sporul obișnuit o dată cu acordarea gradelor didactice.

Noua lege a pensilor are un puternic rol stimulatîv. Cum este și firesc, ea încurajează permanența dorință de ridicare a calificării profesionale și stabilitatea la locul de muncă.

Să trăiască la bătrînețe cu un venit echivalent cu un salariu — aceasta va fi situația celor din generația noastră.

Prof. MARIA STOICESCU
Liceul nr. 2 „T. Vladimirescu”
București

Contribuția de 2 la sută se va întoarce înzecit la noi

Pensia suplimentară din contribuția de 2 la sută a salariilor este un lucru nou pe care îl prevede proiectul legii pensilor. Ea se înstitue în afara pensiei de asigu-

rări sociale și se bazează pe principiul mutualității între angajați. Ca în fața oricărui lucru nou, mi-am oprit mai mult atenția și l-am studiat așa cum se cuvine,

CATEDRE ȘI CADRE

La 5 săptămâni de la deschiderea cursurilor am vizitat un număr de școli din Capitală și din regiunea Galați, discutând cu peste 500 de învățători, profesori, directori și inspectori despre una din cele mai importante probleme ale învățământului — problema încadrării. Ne-a interesat în mod deosebit modul cum s-au încheiat lucrările de transferări, cum s-au rezolvat problemele pe care le ridică prezentarea la posturi a noilor absolvenți, cum se asigură continuitatea în munca didactică, orientarea și organizarea muncii profesorilor și a școlilor. Din acest sondaj a rezultat că s-au obținut succese importante în realizarea la timp a mișcărilor de cadre, dar se cer reexaminarea criteriilor de transferări. O reexaminare este oportună și în ce privește modul de repartizare a noilor învățători și profesori. Predarea unor obiecte la școlile generale din sate este deficitară, datorită și angajării unor profesori suplinitori după criterii insuficiente de exigențe. Asigurarea continuității în munca didactică cere mai multă fermitate în înlăturarea neajunsurilor subiective care o afectează. În numirea directorilor se impune mai mult simț de răspundere.

Încadrările și transferările sînt poate două din cele mai complexe probleme ale fiecărui început de an școlar. Este inutil să mai demonstrăm cît de mult afectează, într-o direcție sau alta, modul în care se fac și, mai ales, timpul în care se încheie aceste laborioase operații. Este suficient să arătăm că în acest an școlar au fost examinate 22.824 de cereri de transferări, fiind soluționate favorabil 5.646. Dacă luăm în considerare și acoperirea posturilor vacante în urma aprobării acestor transferări, ca și soluționarea contestațiilor, dobîndim o imagine de ansamblu asupra complexității problemei. Ei bine, în acest an, în toate școlile vizitate, catedrele vacante au fost ocupate încă de la 1 septembrie. Și aceasta nu a fost o simplă întâmplare, ci urmarea unor măsuri judicioase, printre care un rol important l-a avut publicarea din timp a posturilor vacante și afișarea rezultatului imediat după aaminarea dosarelor de transferări, cu motivările respective. Eventualele contestații au putut fi făcute imediat, examinarea lor de asemenea, astfel încît, înainte de 1 septembrie, fiecare vacantă a fost a înaintat o cerere de transferare și precis unde va funcționa. S-ar putea spune că s-a găsit, în sfîrșit, firul Ariadnei care să conducă prin labirintul atît de întortocheat al mișcărilor de cadre în învățămînt, dacă vom adăuga că măsurile mai sus-menționate s-au conjugat cu spiritul de răspundere al celor mai mulți dintre lucrătorii secțiilor de învățămînt și al serviciilor și direcțiilor de resort din ministere.

Acetia nu înseamnă că toate problemele legate de încadrarea școlilor și-au găsit cea mai bună rezolvare. Am stat de vorbă, despre aceste probleme, cu tov. T. Nejnaru, șeful secției învățămînt a regiunii Galați. Subliniind și el că în acest an operația de transferări s-a încheiat la timp, astfel încît și mișcările condiționate de ele au putut fi efectuate pînă la deschiderea cursurilor, tov. Nejnaru ne-a spus: „Există încă, în sistemul de transferări, o problemă care trebuie soluționată, și aceea e vremea mea, cît mai urgent. Este vorba de asigurarea respectării cîrului valoric, mai ales atunci cînd e vorba de ocuparea unor catedre la licee. Dacă nu o vom face, riscăm să vedem școli cu veche tradiție de muncă serioasă încadrate la întâmplare, fără nici o selecție, cu cine s-a nimerit să vină prin transfer”.

Vizitînd mai multe școli din Capitală și regiunea Galați, directorii lor ne-am reamintit că aceeași problemă o neliniște profund, în anul școlar trecut, și pe șefa secției de învățămînt din orașul București, tovarășa Sofia Pușcașu. Din cauză că transferul nu are la bază în primul rînd o selecție valorică, ne spunea tov. Pușcașu, unele licee sînt în pericol de a primi și cadre mai puțin corespunzătoare din punct de vedere profesional, care au obținut la examenul de stat, note la limită, în timp ce mulți profesori bine pregătiți care de asemenea își au domiciliul în București, de exemplu, nu pot funcționa în Capitală nici după 20 de ani de muncă și merite.

Reexaminarea criteriilor de transferări, pentru a face loc și celui valoric, nu poate fi decît în avantajul calitativ al învățămîntului, fiind și un îndemn spre o continuă pregătire a muncii de perfecționare proprie.

După cum se știe, în fiecare an învățămîntul nostru primește o bună cantitate de oxigen prin numărul mare de noi cadre de învățători și profesori, proaspeți absolvenți ai școlilor și facultăților care pregătesc cadre didactice. Cei mai mulți se prezintă la catedră cu entuziasm, cu dorința de a se afirma, de a-și aduce contribuția la ridicarea calitativă a învățămîntului. La școlile orașenești din regiunea Galați s-au prezentat la post, la începutul acestui an școlar, toți cei trimiși aici de comisiunile de repartizare. În schimb, la sate, prezentarea unor absolvenți este încă și acum așteptată. Nu a tuturor dar a unui procent destul de mare, care obligă la reflectare și măsuri. În raionul Bujor, de pildă, procentul celor care nu și-au luat în primire catedra se ridică la aproape 70%.

Motivele pentru care unii dintre absolvenți nu se duc la posturile lor sînt desigur diferite, cele mai multe din ele tînind de optica pe care și-au făcut-o aceștia în anii școlariți asupra eticii profesionale și cetățenești.

Este necesar să se examineze cu mai multă exigență modul în care

sînt educați studenții în spiritul datoriei de a munci acolo unde este, în primul rînd, nevoie de munca pentru care se pregătesc.

Unii dintre interlocuții noștri au considerat chiar că se manifestă neajunsuri în orientarea spre profesiunea pedagogică, în determinarea pasiunii pentru această profesie chiar din liceu. Există însă și alte motive care îi fac pe absolvenți să nu se prezinte la posturi. Unul dintre ele se referă la modul cum sînt primiți noii absolvenți sau, mai exact, la modul în care organele locale se achită de îndatoririle pe care le au, după lege, față de ei. Cea mai elementară dintre aceste îndatoriri este asigurarea unei locuințe corespunzătoare. La Vidra, în Vrancea, am găsit absolvenți din promoțiile anterioare locuind în condiții necorespunzătoare, deși mai multe apartamente stau nefolosite de cîțiva ani, adică din momentul în care s-a deplasat din această localitate centrul administrativ al raionului. Ni s-a spus că problema locuințelor cadrelor didactice va fi rezolvată în curînd, repartizîndu-se aceste apartamente. Nu poți însă să nu te întrebî: de ce o măsură atît de simplă nu a putut fi luată mai devreme?

Contribuie la neprezentarea la posturi a unor absolvenți și o seamă de neajunsuri ale modului însuși de repartizare. Este, de exem-

plu, cu totul neindicat procedeele repartizării pe criterii funcționare. Credem că sistemul actual de repartizări trebuie să fie reexaminat de direcțiile de resort din Ministerul Învățămîntului, astfel încît acesta să se bazeze mai mult pe realități, să tînă în mai mare măsură de ele, să stimuleze alegerea de către absolvenți a posturilor din localități deficitare în cadre didactice.

În prezent unele din aceste posturi, rămînd neocupate, sînt ocupate de absolvenți de liceu. Ce pregătire au aceștia? Iată un exemplu: cu prilejul unui curs scurt de pregătire, inițiat de secția de învățămînt a raionului Focșani pentru absolvenții de liceu care urmau să se prezinte la examenul de stat, am văzut în limbaj franceză în cîteva școli sătești din raion, s-a constatat că unii din ei nu știau nici să citească corect. Este clar că trebuie luate măsuri care să asigure încadrarea tuturor școlilor cu oameni care să-și cunoască meseria și s-o poată exercita în bune condiții. O cale de rezolvare a acestei probleme ar fi reexaminarea recrutării studenților în institutele pedagogice de 3 ani, create pentru a pregăti în special cadre pentru școlile sătești. În prezent, aici intră însă nu numai cei care doresc să devină cu adevărat profesori la sate, ci și tineri cărora le e indiferent ce diplomă vor obține, numai să fie diplomați și să-și poată face rost, cu ajutorul ei, de un loc de funcționari oarecare, într-un birou oarecare — cu o singură condiție: neapărat la oraș. Chiar și la cursurile fără frecvență ale acestor institute, unde este de presupus că ar trebui să studieze numai cadre didactice încadrate provizoriu la clasele V-VIII, găsești tot felul de salariați, pînă și de la „Alimentara”.

Cîțiva responsabili de comisii metodice din raionul Focșani, cu care am stat de vorbă, erau de părere că la institutele de 3 ani ar trebui să fie primiți numai cei despre care există certitudinea că vor lucra la sate. Ei sugeră să se rezerve un număr de locuri, din cele fixate pentru concurs, pentru învățători care funcționează de cîțiva ani la școlile sătești, sînt localități și vor continua să rămîna localnici. Aceste locuri ar urma să fie ocupate pe baza recomandării secțiilor de învățămînt și în ordinea mediilor obținute la concurs.

Aspectele pe care le ridică problema catedrelor și a cadrelor fiind legate de însăși calitatea învățămîntului, de nivelul său, merită desigur să fie atent și multilateral analizate de forurile în drept și soluționate prompt.

Acolo unde o cer necesitățile și se impune să fie recrutați ca profesori în mod provizoriu absolvenții de liceu, aceștia ar trebui să aibă cel puțin calificative bune la materia pe care urmează s-o predea.

★ Ideal ar fi ca un profesor de română, de matematică etc. să-și ia în primire elevii de la prima lecție a obiectului respectiv și să-i ducă pînă la absolvire. Ideal, dar greu. Greu — e adevărat — nu însă și imposibil. În orice caz, posibil în mai multe cazuri decît în prezent.

O serie de neajunsuri în privința continuității profesorilor în munca cu elevii sînt provocate de schimbările care intervin în planul de școlarizare. Este vorba de faptul că numărul de clase al unor școli variază prea mult de la un an la altul, mîntirea sau micșorarea numărului de posturi. Un studiu atent al problemei ar permite să se găsească soluții și în această problemă.

Sînt însă, în ceea ce privește continuitatea la catedră, și destule neajunsuri legate de atitudinea cadrelor didactice înseși, atitudine nedreptățită tolerată de unele conducători de școli. Un profesor de matematică numit la Liceul nr.3 din Galați, de exemplu, a cerut cu insistență să i se atribuie clasele a IX-a sau, în cel mai rău caz, a X-a, „pentru că la clasele mai mari e mai greu”. Faptul este extrem de grăitor pentru comoditatea de care dau dovadă unii. Directorul unei școli din București distribuia orele de desen la clasele a V-a și a VI-a unei singure profesoare, întrucît colega de specialitate „prefera” elevii mai mari, care „știu să țină creionul în mînă și sînt mai ușor de stăpînit”. Te întrebî, pe drept cuvînt, dacă nu cumva cei cu astfel de capricii ascund, pe lingă comoditate, o gravă infirmitate în pregătirea pedagogică și de specialitate?

★ În mișcarea personalului didactic mai există încă un capitol, cu o deosebită însemnătate. Este vorba de mișcarea care angajează cadrele de conducere ale școlilor. Se știe ce rol important revine directorului școlii în organizarea și îndrumarea întregii activități din școală. Tînîndu-se seama de acest fapt, pentru numirea directorilor au fost stabilite o serie de criterii bine chibzuite, dintre care criteriul fundamental este capacitatea de a organiza, conduce și îndruma procesul de muncă din școală.

Ca și celelalte mișcări de cadre, numirea directorilor s-a realizat în acest an școlar, în cea mai mare parte, la timp. Nu se poate spune însă, din păcate, că au fost respectate în toate cazurile criteriile stabilite. O dovedește, între altele, și ceea ce s-a întîmplat la un liceu din Galați. La cîteva săptămîni după deschiderea cursurilor, s-a constatat că este necesar să fie înlocuită întreaga ei conducere, deoarece lucra în mod necorespunzător. Or, cei care îndeplineau funcții de conducere în această școală fuseseră numiți nu mai departe decît anul trecut. Numirea lor s-a făcut însă, după cum se vede, fără să se țină seama de criteriile stabilite. Mai mult: prin școală, în acest rîstimp, au trecut destule organe de control și îndrumare, începînd cu inspectori locali și sfîrșind cu inspectori din ministere. Or, deși se știe ce important este să se urmărească atent activitatea cadrelor nou numite, mai ales a celor de conducere, controlul organizat la școală respectivă s-a oprit la suprafață, ceea ce a împiedicat sesizarea lipsurilor grave care au determinat înlocuirea conducerii școlii după deschiderea acestui an școlar.

Așadar, alegerea și numirea directorilor, deci aplicarea practică a criteriilor fixate în actele normative, cer mai multă atenție. Poate că n-ar fi rău să se stabilească și o anumită răspundere pentru cei care fac această operație. Spunem aceasta întrucît ni s-au semnalat din mai multe locuri abateri de la normele care condiționează alegerea directorilor. În raionul Strehaia, de pildă, au fost numiți o serie de directori care n-au studiat cerute, deși existau destule cadre didactice care întruneau condițiile necesare muncii de conducere a școlilor.

Ar trebui reexaminată și problema perfecționării directorilor. Este drept că s-au organizat pentru ei unele cursuri de îndrumare. Acestea sînt însă neori insuficiente atît în privința cuprinderii, cît și a conținutului. Probă a acestui lucru îl dărmă afirmații este însuși faptul că unii directori trebuie înlocuiți chiar după absolvirea cursurilor. Unii dintre învățătorii și profesorii cu care am stat de vorbă au sugerat că ar putea să se ia în discuție eventualitatea organizării unor cursuri de perfecționare cu o durată mai mare (nu instructaje ocazionale și voluntare), care să fie organizate de ministere pentru pregătirea directorilor. Firește, la aceste cursuri ar urma să fie recrutați cele mai bune cadre, cu aptitudini verificate.

CONSTANTIN BĂDOI

ECOURI

„Note și medii”

În numărul 867 din 7 octombrie 1966 al „Gazetei învățămîntului” profesorul N. Cerchez, de la Liceul din Petrești, Ialomița, în articolul „Note și medii”, o problemă mult discutată în comisiunile metodice etc.

Consider că N. Cerchez a pus problema încheierii mediilor în mod just. Trebuie să recunoaștem, într-adevăr, că sistemul de încheiere a mediilor aflat acum în uz a salvat mulți elevi de la corigență, dar a îngroșat rîndurile celor cu medii de 5. A contribuit oare aceasta la stimularea elevilor, la ridicarea calității învățămîntului? Nu încapă îndoială că răspunsul la aceste întrebări este negativ.

Personal am întîlnit următoarea situație: un elev care a avut în trimestrul I majoritatea mediilor de 5, obținut în trimestrele II și III la 4, respectiv 5 obiecte, media 5 prin rotunjire. Nu a avut, deci nici o corigență. Alti elev, care a avut media 5 pe trimestrele I și II la un singur obiect, a rămas corigent deoarece pe trimestrul III a obținut la acel obiect media 4. Este primul mai bine pregătît decît cel de al doilea? Firește că nu.

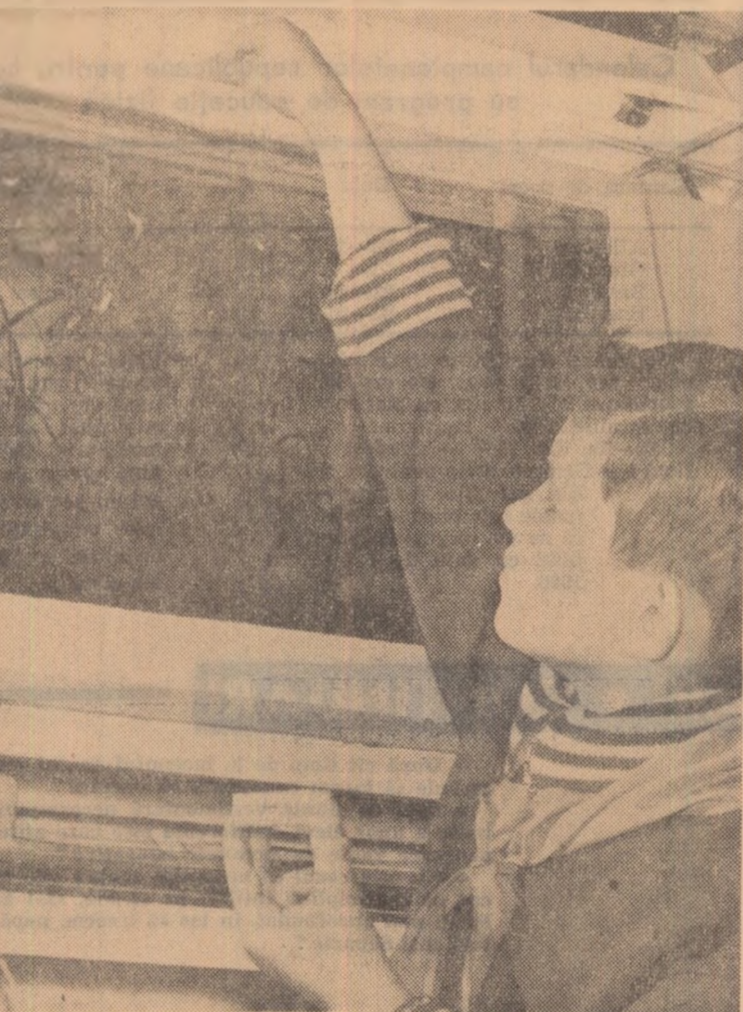
Consider și eu că ar fi necesar să se revadă metoda de definire a mediilor. După părerea mea, pentru ca rotunjirea să fie un stimul, ar fi indicat ca numai elevii care obțin medii peste 5,50 să se bucur de acest avantaj.

Prof. GH. I. CAPITAN
Arad

Am citit cu atenție articolul intitulat „Note și medii” semnat de prof. N. Cerchez în numărul 867 din 7 oct. 1966 al „Gazetei învățămîntului”. Imi exprim deplina aderență la cele arătate de autorul articolului.

Socotesc și eu că ar fi necesar să se revadă metoda de definire a mediilor. După părerea mea, pentru ca rotunjirea să fie un stimul, ar fi indicat ca numai elevii care obțin medii peste 5,50 să se bucur de acest avantaj.

Prof. I. FLOREA
Sibiu

Micul naturalist

Există întîmplări din domeniul absurdului pe care nu le vezi desigur și decît în cadrul unei piese de Ionescu. De pildă, o adunare de scaune în fața căreia pledează cu pasiune doi bătrîni. Ce spune însă de o adunare de oameni convocată de o mătură? Pare o întîmplare din domeniul hiperabsurdului — nu? Și totuși, de astă dată nu-i vorba de un conflict dramatic. Ședînta convocată de mătură a avut loc efectiv.

Na, nu divaghez! Resping hotărît această bănuială. Am și probe: un registru semnat, parafat, adnotat. E registrul de procese verbale ale consiliului pedago-

OPINIILE

Liceele economice

Concepție unitară în pregătirea elevilor

Problema conținutului în perspectivă a procesului de învățămînt în liceele de specialitate constituie o preocupare de frunte nu numai a forurilor de conducere din învățămînt, ci și a cadrelor didactice. Numeroși profesori care lucrează în aceste licee ne împărtășesc opiniile lor în legătură cu unele aspecte centrale ale predării. Prezentăm astăzi două din aceste opinii, privind conținutul pregătirii elevilor în liceele economice.

Prof. STAN CODREȘ, din Craiova, se referă la corelația dintre disciplinele de cultură generală și disciplinele de cultură tehnică. „Realizarea chibzuită a acestei corelații, afirmă tov. Codreș, este în primul rînd o problemă a programelor și manualelor școlare. Nu mai puțin important este însă, în această privință, modul cum își structurează lecțiile profesorii înșiși. Într-adevăr, raportul dintre obiectele de cultură generală și cele de cultură tehnică nu trebuie privit — în cazul ce-l discutăm — numai prin prisma procentelor care stabilesc ponderea fiecărei categorii de obiecte, ci și prin prisma contribuției lor comune la formarea multilaterală a elevilor din liceele economice. De aceea socotesc că este absolut necesar ca în predarea matematicii, fizicii, geografiei, chimiei etc. să se facă referiri multiple și organice integrate la problemele legate de specialitatea economică a elevilor.

Numeroase sînt, de pildă, lecțiile de matematică în care profesorii au ocazia să prezinte modalitățile de exprimare a conturilor în formule matematice și posibilitățile largi de a aplica teoria mulțimilor pentru a obține

date exacte asupra activității economice dintr-o întreprindere. De asemenea, în cadrul lecțiilor de matematică și fizică trebuie pus accentul asupra problemelor privind automatizarea memorării, prelucrării și înregistrării informațiilor, corelînd aceste cunoștințe cu rolul important ce-l au în raționalizarea evidenței contabile. În acest fel se ușurează mult studiul cunoștințelor despre automatizarea lucrărilor de contabilitate, ca și formarea deprinderilor de utilizare a mașinilor de calcul pentru operațiuni contabile, de statistică și de planificare.

Desigur că, pentru realizarea eficientă, neformală, a unor asemenea corelații, este absolut necesar ca profesorii de cultură generală să cunoască specificul problemelor din sectorul economic. Ei au datoria să se familiarizeze în primul rînd cu terminologia de specialitate (debit, credit, cont, decontare, acreditiv, bilanț etc.), întrucît necunoașterea acestora poate frîna realizarea unei legături de fond între cunoștințele de cultură generală și cele de specialitate. Pentru sprijinirea în această direcție a profesorilor de cultură generală ar fi indicat ca în cadrul sesiunilor metodice, profesorii de specialitate să prezinte informații în legătură cu specificul profesiunii de economist. În general în comisiunile metodice trebuie să se prezinte procedee și metode variate cu privire la posibilitățile de a face legături între obiectele de cultură generală și cele de specialitate, să se organizeze lecții deschise menite să demonstreze practic realizarea acestor legături. Utilă este, de asemenea, organizarea de interdisciplinare pe grupe de discipline — de pildă între profesorii de matematică, fizică și chimie; matematică, statistică, organizare-planificare, tehnologie; economie politică, economie, organizarea și planificarea întreprinderilor etc.”

Prof. ION GHERASE abordează, în scrisoarea pe care ne-a trimis-o unele probleme ale alcătuirii programelor și manualelor de contabilitate — disciplină de bază în profilul liceelor economice.

„Tînînd seama că manualele se adresează unor elevi care nu dispun de nici un fel de cunoștințe anterioare în domeniul contabilității — scrie prof. Gherase — socotesc că ar fi indicat ca în primul capitol să se trateze contabilitatea în general ca sistem, scop, principiu, metode etc. Abia apoi este bine să se prezinte o introducere în terminologia contabilității. Foarte necesar este ca manualele să cuprindă și o clasificare sau un tablou sinoptic al mijloacelor și fondurilor economice folosite de către întreprinderile și organizațiile economice, care să înfățișeze elevilor o imagine de ansamblu asupra acestora.

După cum se știe, principalul obiect al contabilității este evidențierea mijloacelor și a proceselor economice, în scopul conducerii eficiente a economiei și a realizării sarcinilor de plan. Se impune, de aceea, ca programele să trateze mai întîi clasificarea și felul cum circulă mijloacele economice în procesul producției, întemeind pe aceasta explicarea caracterului conturilor, clasificarea și ordinea lor în planurile de conturi — adică modul de organizare a evidențelor economice contabile.

O problemă de o deosebită însemnătate este, după părerea mea, alcătuirea unor programe și manuale de specialitate care să aibă drept fundament organizarea științifică unitară a contabilității socialiste. Aceasta s-ar putea realiza, de pildă, în cadrul a zece clase sau conturi de sinteză de gradul I, simbolizate cu cîte o cifră, așa cum se propunea într-un articol de specialitate publicat în ziarul „Știința” (nr. 7 088 din 1 septembrie 1966). Schema propusă în acest articol pune de acord clasificarea conturilor cu clasificarea mijloacelor și proceselor economice în scopul conducerii acestor procese cu maximum de eficiență. În același timp, ea ar determina un caracter unitar al instruirii viitorilor economiști cu studii medii, eliminîndu-i totodată o mare cantitate de muncă inutilă necesită de elaborarea unor programe și manuale de contabilitate cu caracter distinct pentru fiecare ramură și chiar subramură economică în parte. (În momentul de față, în sectorul agricol, de pildă, există patru planuri de conturi diferite în denumiri, simbolizare și numerotare, deși se referă la același conținut și la aceeași funcție contabilă). De altfel, fără unitate în clasificare, simbol și numerotare este îngreuiată mult și familiarizarea elevilor cu mecanizarea evidențelor contabile. În plus, realizarea acestui deciderat ar ușura sistematizarea logică a materialului, ar spori eficiența studiului contabilității”.

Punctele de vedere exprimate în considerațiile precedente conturează o serie de trăsături caracteristice activității în liceele de specialitate, sugerînd soluții interesante în domeniul conținutului și metodei procesului instructiv-educativ din aceste școli. Ele subliniază încă o dată că o verigă esențială a preocupărilor în această direcție este asigurarea caracterului unitar al întregului proces instructiv-educativ desfășurat în liceele de specialitate.

Există întîmplări din domeniul absurdului pe care nu le vezi desigur și decît în cadrul unei piese de Ionescu. De pildă, o adunare de scaune în fața căreia pledează cu pasiune doi bătrîni. Ce spune însă de o adunare de oameni convocată de o mătură? Pare o întîmplare din domeniul hiperabsurdului — nu? Și totuși, de astă dată nu-i vorba de un conflict dramatic. Ședînta convocată de mătură a avut loc efectiv.

Na, nu divaghez! Resping hotărît această bănuială. Am și probe: un registru semnat, parafat, adnotat. E registrul de procese verbale ale consiliului pedago-

pun de nici un fel de cunoștințe anterioare în domeniul contabilității — scrie prof. Gherase — socotesc că ar fi indicat ca în primul capitol să se trateze contabilitatea în general ca sistem, scop, principiu, metode etc. Abia apoi este bine să se prezinte o introducere în terminologia contabilității. Foarte necesar este ca manualele să cuprindă și o clasificare sau un tablou sinoptic al mijloacelor și fondurilor economice folosite de către întreprinderile și organizațiile economice, care să înfățișeze elevilor o imagine de ansamblu asupra acestora.

După cum se știe, principalul obiect al contabilității este evidențierea mijloacelor și a proceselor economice, în scopul conducerii eficiente a economiei și a realizării sarcinilor de plan. Se impune, de aceea, ca programele să trateze mai întîi clasificarea și felul cum circulă mijloacele economice în procesul producției, întemeind pe aceasta explicarea caracterului conturilor, clasificarea și ordinea lor în planurile de conturi — adică modul de organizare a evidențelor economice contabile.

O problemă de o deosebită însemnătate este, după părerea mea, alcătuirea unor programe și manuale de specialitate care să aibă drept fundament organizarea științifică unitară a contabilității socialiste. Aceasta s-ar putea realiza, de pildă, în cadrul a zece clase sau conturi de sinteză de gradul I, simbolizate cu cîte o cifră, așa cum se propunea într-un articol de specialitate publicat în ziarul „Știința” (nr. 7 088 din 1 septembrie 1966). Schema propusă în acest articol pune de acord clasificarea conturilor cu clasificarea mijloacelor și proceselor economice în scopul conducerii acestor procese cu maximum de eficiență. În același timp, ea ar determina un caracter unitar al instruirii viitorilor economiști cu studii medii, eliminîndu-i totodată o mare cantitate de muncă inutilă necesită de elaborarea unor programe și manuale de contabilitate cu caracter distinct pentru fiecare ramură și chiar subramură economică în parte. (În momentul de față, în sectorul agricol, de pildă, există patru planuri de conturi diferite în denumiri, simbolizare și numerotare, deși se referă la același conținut și la aceeași funcție contabilă). De altfel, fără unitate în clasificare, simbol și numerotare este îngreuiată mult și familiarizarea elevilor cu mecanizarea evidențelor contabile. În plus, realizarea acestui deciderat ar ușura sistematizarea logică a materialului, ar spori eficiența studiului contabilității”.

Punctele de vedere exprimate în considerațiile precedente conturează o serie de trăsături caracteristice activității în liceele de specialitate, sugerînd soluții interesante în domeniul conținutului și metodei procesului instructiv-educativ din aceste școli. Ele subliniază încă o dată că o verigă esențială a preocupărilor în această direcție este asigurarea caracterului unitar al întregului proces instructiv-educativ desfășurat în liceele de specialitate.

Există întîmplări din domeniul absurdului pe care nu le vezi desigur și decît în cadrul unei piese de Ionescu. De pildă, o adunare de scaune în fața căreia pledează cu pasiune doi bătrîni. Ce spune însă de o adunare de oameni convocată de o mătură? Pare o întîmplare din domeniul hiperabsurdului — nu? Și totuși, de astă dată nu-i vorba de un conflict dramatic. Ședînta convocată de mătură a avut loc efectiv.

Na, nu divaghez! Resping hotărît această bănuială. Am și probe: un registru semnat, parafat, adnotat. E registrul de procese verbale ale consiliului pedago-

cozii de mătură să se ridice cu stringență... Este adevărat că, din motive inexplicabile, a existat o cam slabă înscriere la cuvînt. Dar „non multum, sed multa” (în această pomeste succintă pînă și dicționalele se aplică pe dos): n-au fost mulți înscriși la cuvînt, în schimb au perorat mult puțini vorbitori. Mai întîi, un profesor cu velleități de detectiv amator a căutat să determine împrejurările în care s-a petrecut ruperea cozii de mătură, a prezentat rezultatele cercetării cu lupa a amprentelor lăsate pe corpul delict și, lipsa capului apărînd evidență, a expus ipotezele, căutînd să determine,

M. AL. FLORIN

Hiperabsurda întîmplare cu o mătură fără coadă

Există întîmplări din domeniul absurdului pe care nu le vezi desigur și decît în cadrul unei piese de Ionescu. De pildă, o adunare de scaune în fața căreia pledează cu pasiune doi bătrîni. Ce spune însă de o adunare de oameni convocată de o mătură? Pare o întîmplare din domeniul hiperabsurdului — nu? Și totuși, de astă dată nu-i vorba de un conflict dramatic. Ședînta convocată de mătură a avut loc efectiv.

Analiză profundă, dezbateri rodnice

Zilele acestea, în întreaga țară au loc adunările generale de dări de seamă și alegeri ale birourilor grupelor sindicale din școli. Alegerile reprezintă un moment important în viața sindicatelor, oferind un bun prilej de trecere în revistă a realizărilor obținute, de analiză profundă a muncii desfășurate de către toți membrii de sindicat. În cadrul dezbaterilor din adunările generale, cadrele didactice își exprimă încrederea în activitatea sindicală și în dezvoltarea pentru îndeplinirea sarcinilor de la revizuirea și însușirea programului elaborat de cel de-al IX-lea Congres al partidului, precum și din lucrările celui de-al IV-lea Congres al Sindicatelor și a conferinței Uniunii Sindicatelor din Instituțiile de Învățământ și Cultură.

Adunarea generală de dări de seamă și alegeri a însemnat, pentru cadrele didactice de la Liceul numărul 3 din Tirgoviste, un bun prilej de a analiza cu simț de răspundere activitatea sindicală desfășurată de la precedentele alegeri și până în prezent. Din darea de seamă prezentată de birou și din discuțiile purtate a reieșit că activitatea sindicală s-a îmbunătățit simțitor în ultima perioadă. Îndrumată îndeaproape de organizația de partid și lucrând în strânsă colaborare cu conducerea școlii, grupa sindicală și-a îndeplinit cu succes rolul său de mobilizator al întregului colectiv didactic pentru realizarea obiectivelor principale cuprinse în planul general de muncă al școlii, contribuind în forme specifice muncii sindicale la ridicarea nivelului calitativ al procesului instructiv-educativ.

Cum era și firesc, în centrul atenției sindicatului a stat munca profesională. Iată de ce și în cadrul adunării generale de alegeri una din problemele vii discutate a fost contribuția biroului grupei sindicale la îmbunătățirea muncii de instruire și educare a elevilor, la ridicarea continuă a pregătirii pedagogice și de specialitate, la perfecționarea metodelor de predare. Având în vedere că în rândurile membrilor grupei sindicale din școală există un număr mare de cadre didactice cu o pregătire teoretică și cu multă experiență metodică, biroul grupei și-a propus să antreneze pe cât mai mulți din ei să se înscrie la examenele de grad. Rezultatul acestei acțiuni a fost că 11 cadre didactice s-au înscris pentru examenele de gradul I și gradul II. Dar biroul grupei sindicale nu s-a limitat numai la mobilizarea oamenilor pentru a se înscrie la aceste examene, ci l-a ajutat efectiv în buna lor pregătire. În acest scop, de pildă, sindicatul s-a preocupat de înzestrarea cabinetului metodic și a bibliotecii școlii cu literatură pedagogică și de specialitate, a pus la îndemina tuturor celor care se pregăteau pentru examenele de grad o bogată bibliografie tematică, înlesnind astfel redactarea lucrărilor științifice și studiul problemelor cuprinse în programa examenelor. Tot în sprijinul perfecționării profesionale a cadrelor didactice biroul grupei sindicale, în colaborare cu conducerea școlii, a organizat numeroase schimburi de experiență în cadrul căro-

ra au fost popularizate cele mai noi și înaintate metode de predare și au fost dezbătute numeroase probleme actuale ale didacticii.

Dezbaterile din cadrul adunării generale de alegeri au subliniat, de asemenea, atenția pe care a acordat-o biroul grupei justei repartizări a sarcinilor între membrii de sindicat, antrenării tuturor în activitatea metodică și obștească și, totodată, asigurării timpului necesar fiecărui membru de sindicat pentru pregătirea sa profesională, ideologică și de cultură generală.

Amplu discutată a fost și activitatea culturală, subliniindu-se că, mobilizând de grupa sindicală numeroși învățători și profesori sint membri ai brigăzilor științifice, în conferințe de popularizare a științei, participând la activitatea artistică de amatori etc. S-a dezbătut de asemenea în adunare activitatea de asigurări sociale, precum și activitatea în domeniul îmbunătățirii condițiilor de muncă și de viață ale cadrelor didactice.

Din analiza profundă a muncii desfășurate a reieșit că în activitatea grupei sindicale s-au manifestat și unele lipsuri. În cuvântul lor, o serie de vorbitori au arătat că biroul grupei sindicale avea posibilitatea să organizeze mai multe acțiuni specifice, să-și dezvolte aria preocupărilor, să contribuie mai eficient la îmbunătățirea procesului instructiv-educativ.

Din dezbateri au reieșit propuneri valoroase, care au fost cuprinse în planul de măsură. Dintre propuneri, au reținut atenția în mod deosebit cele care se referă la intensificarea muncii de pregătire profesională a profesorilor și învățătorilor, de ridicare a măiestriei pedagogice. Astfel, s-a propus organizarea în forme mai variate a propagandei notărilor din domeniul pedagogic, științei și culturii, acordarea unui sprijin mai susținut celor care desfășoară activitate științifică și de cercetare, stimularea unor inițiative valoroase privind introducerea mijloacelor moderne de predare în școală etc.

Lucrările adunării generale s-au încheiat cu concluzia că noul birou ales, având sprijinul larg al întregului colectiv al școlii, va putea să desfășoare o și mai rodnică activitate pentru realizarea la un nivel corespunzător a tuturor obiectivelor ce stau în fața școlii în etapa actuală.

Prof. ION BURTOIU
Tirgoviste

Comisia pentru elaborarea Istoriei învățământului din România de pe lângă Ministerul Învățământului are în programul său și alcătuirea unor volume conținând culegeri de studii monografice asupra școlilor centenare din cuprinsul țării. Direcțiile școlilor respective sînt invitate să trimită materiale privitoare la acestea, eventuale manuscrise cu caracter monografic, amintitei comisii, la Ministerul Învățământului, în timpul cel mai scurt.

Campionatele școlare pe anul 1966/1967

Îndrăgind educația fizică și sportul, tot mai mulți elevi, îndrumați și mobilizați de profesorii de educație fizică, participă la campionatele școlare — competiții de masă menite să desăvîrșească pregătirea lor multilaterală. În scopul informării conducătorilor de școli și a corpului didactic de specialitate cu privire la datele și locul desfășurării acestor competiții, publicăm mai jos calendarul campionatelor pentru școlile generale, licee, școlile (secțiile) sportive și liceele cu program de educație fizică:

Calendarul campionatelor pentru școlile generale

Ramura de sport	Etapă pe regiune
Atletism	30. VI — 2. VII
Gimnastică	22 — 24. III
Baschet	1 — 5. IV
Handbal	4 — 8. VII
Volei	26 — 30. III
Fotbal	12 — 16. VII
Tenis de masă	19 — 23. VII

Calendarul campionatelor republicane școlare

Ramura de sport	Etapă pe regiune	Etapă pe zonă	Etapă finală	Localitatea
Atletism	pînă la 4. VI	—	30. VI — 2. VII	Tg. Mureș
Gimnastică	" " 18. III	—	23 — 25. III	Bacău
Baschet	" " 10. I	22 — 24. III (22 — 26. III)	31. III — 4. IV	Constanța
Handbal	" " 26. III	31. III — 2. IV (31. III — 4. IV)	28. VI — 2. VII	Oraș Gheorghie Gheorghiu-Dej
Volei	" " 10. I	22 — 24. III	31. III — 4. IV	Cimpia Turzii
Schi	" " 19. III	—	25 — 26. III	Poiana Brașov
Fotbal	" " 26. III	31. III — 2. IV (31. III — 4. IV)	28. VI — 2. VII	Sinaia

Notă: Datele cuprinse în paranteze se referă la desfășurarea etapelor pe zonă în care participă cinci echipe.

Calendarul concursurilor republicane pentru școlile (secțiile) sportive

Ramura de sport	Etapă pe zonă	Etapă finală	Localitatea
Atletism	—	7 — 9. VII	Oradea
Gimnastică	—	7 — 9. VII	Reșița
Baschet	30. VI — 2. VII	5 — 9. VII	Piatra Neamț
Handbal	22 — 26. III	11 — 15. VII	Tg. Jiu
Volei	30. VI — 2. VII	5 — 7. VII	Brașov
Natație	—	29 — 30. VII	București

Calendarul campionatelor republicane pentru liceele cu program de educație fizică

Ramura de sport	Data	Localitatea
Atletism	27 — 28. V	Rm. Vilcea
Gimnastică	1 — 2. VII	Tg. Mureș
Baschet	22 — 26. III	Oradea
Handbal	23 — 26. III	Timișoara

Concursul de atletism între echipele reprezentative ale școlilor sportive și ale liceelor cu program de educație fizică: 22 — 23. VII. 1967 — Oradea

Notă: — Campionatele pentru școlile generale și campionatele republicane școlare se vor organiza începînd cu data de 1 oct. 1966.

— Etapă pe școală și etapă pe raion sau pe localitate se vor organiza la datele fixate de secția de învățămînt regională, ținînd seama de structura anului școlar și de celelalte activități în afară de clasă și extrașcolare ale elevilor.

IMENIȚIONE

Institutul pedagogic „M. V. Frunze” din Simferopol — Uniunea Sovietică

Școala sovietică

în cifre și fapte

În Uniunea Sovietică prevederile bugetare pentru anul în curs în domeniul învățămîntului se ridică la 40,2 miliarde ruble, cu 2,8 miliarde mai mult decît în 1965.

La 1 septembrie 1966, școlile sovietice de cultură generală și-au deschis porțile pentru 49 milioane de elevi.

Nu mai în anul acesta, în Uniunea Sovietică au fost construite școli noi cu o capacitate de 850 000 de locuri. În republicile autonome vor fi construite anul acesta încă 2 200 de școli medii.

În învățămîntul de cultură generală din U.R.S.S. lucrează, în anul școlar curent, peste 2,5 milioane de cadre didactice.

Pentru a asigura nevoile mereu crescînde de cadre didactice, anul acesta institutele pedagogice au pregătit 70 000 de profesori și învățători, cu 17 000 mai mult decît anul trecut.

Anul trecut au existat în Uniunea Sovietică 3 334 case și palate ale pionierilor, 384 cercuri ale tinerilor tehnicieni, 287 cercuri de turism, 117 teatre de copii, 4 900 mări bibliotecii pentru copii cu un fond de cărți de 110 milioane exemplare.

În actualul cincinal, în instituțiile de învățămînt superior și în școlile medii de specialitate sovietice vor fi pregătiți aproximativ 7 milioane de specialiști, adică cu circa două treimi mai mulți decît în cincinalul anterior. Numai în anul universitar 1966 — 1967 în școlile superioare sovietice învață aproximativ 5 milioane de studenți.

În vederea adaptării conținutului și caracterului învățămîntului la nivelul actual al dezvoltării științei, culturii și tehnicii, prezidiile Academiei de științe pedagogice a R.S.F.S.R. și Academiei de științe a U.R.S.S. au creat o comisie comună. Comisia, constituită din savanți și specialiști eminenti din domeniul matematicii, biologiei, chimiei, geografiei, istoriei, limbii

și literaturii etc., din metodiști profesori fruntași, întreprinde o acțiune de serioasă selecție și redistribuire a materialului disciplinelor respective într-un plan de învățămînt reînnoit. Activitatea comisiei va începe să fie transpusă în fapt prin experimentarea, în următorii trei ani, a programelor elaborate pentru clasele I — IV ale școlii generale. Experimentul — judicios pregătit din punct de vedere organizatoric — se va desfășura în școlile din trei raioane ale U.R.S.S. (Tosnensk, Beloiarsk, Suzdal). Învățătorii din aceste raioane urmează cursuri speciale de perfecționare, iar personalul cabinetelor pedagogice respective va fi completat cu cîte un metodicist.

Printre principalele teme ale cercetării pedagogice din cadrul institutelor specializate figurează teme legate de introducerea folosirii în școală a mijloacelor audio-vizuale și de adaptarea lor la cerințele specifice unor anumite grade și forme de învățămînt. La Institutul de cercetări științifice în problemele școlilor medii serale și fără frecvență de pe lângă Academia de științe pedagogice a R.S.F.S.R. este în curs de elaborare o metodică intitulată „Folosirea mijloacelor tehnice în învățămîntul seral și fără frecvență”.

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

PROFESORI, VĂ RECUNOAȘTEȚI ELEVII?

conducem noi, cu mașina. A acceptat.

După cum a relatat mai tirziu profesora de latină, în ziua aceea s-a scuzat că nu a putut învăța din... „motive familiale”.

Alte două instantanee

Este ora prînzului, într-o zi de lucru. Pe bulevard, lume puftină. Oamenii sînt la rosturile lor. Doar cîțiva pierdvară. Unii se plimbă de colo pînă colo, alții stau rezemați de gardul din dreptul cinematografulor și rîd în gura mare de cine stie ce bancuri. Lîngă cinematograful „București”, în fața unei tarabe cu „loz în plic”, un elev. Rupe cu febrilitate locuri. Plătește, rupe, cîștigă, pierde, iar cîștigă, iar pierde... La un moment dat, este centrul atenției: a cîștigat un premiu mare și îl pune la bătaie. Împul trece. Intr-un tirziu a pierdut tot, dar nu se lasă. A mai scotocit prin buzunare, a găsit un leu și l-a jucat în combinație cu alții. Acum stă și privește resemnat.

— Jocul des?
— Zilnic.
— Pierzi mult...
— Nu, nu. Cîteodată și cîștig. Ieri, de pildă...

Seventele pe care vi le-am descris pun cîteva întrebări la care e bine să ne gîndim.

● Primele note proaste — și încă luate în serie — nu s-un semnal de alarmă? N-ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra elevilor care le-au luat?

● De ce o situație școlară ca aceea a elevului din prima seventă nu a determinat din partea dirigintelui, a profesorilor măsuri adecvate?

— Vroiam să spun că pierzi mult timp zilnic.

— ?!
— În ce clasă ești?
— A IX-a.

— La ce școală?
— La Liceul nr. 24.

Elevul nostru se retrage repede. Poate și-o fi adus aminte că a întîrziat de la școală, sau de acasă... Cîțiva pași mai încolo, o altă scenă. Un grup de obișnuiți ai bulevardului „au luat la mijloc” doi fînți de 8 — 9 ani. Li privesc și noi. Sînt costumați aidoma bulevardiștilor din caricaturi. Poartă ghiozdanele de cărți în spate, dar sînt îmbrăcați în „dangarezi” de ultim tip, cu eticheta „Cow-boy”, cu fînte, cu manșete late, întoarse. Îl întrebăm pe cel mai „gîtit”.

— Cum te cheamă?
— Sorin.
— În ce clasă ești?
— A treia.
— La ce școală?
— La Liceul nr. 21.
— Spune, vă dă voie la școală să umbliți așa?
— Da, anul trecut ne mai cerea uniformă, dar anul acesta...

Discuția continuă. Aflăm că școala lor este pe str. Nufierilor și că unul din ei stă pe str. Pictor Andreescu, iar altul tocmai în Drumul Taberei. Ce căutau acum, la 14,20, pe bulevard?

ANIMATORI AI MIȘCĂRII ARTISTICE

culegători de folclor, precum și învățătorul Ion Mergea și învățătoarea Eleonora Ciobanu.

Numeroase cadre didactice și-au creat un renume datorită activității lor de pregătire și conducere a unor formații corale. Cînd te referi la corul „I. Vidu” din Lugoj, în care cîntă mulți învățători și profesori din oraș, trebuie să vorbesti mai întîi de activitatea artistului emerit, profesorul Dimitrie Stan. Corul sindicalului învățămînt din Craiova, laureat la ultimul concurs republican, a atins un înalt nivel de măiestrie artistică datorită și muncii neobosite a profesorului Alexandru Racu. Învățătorul Titu Păsculescu — azi profesor emerit — a creat o puternică tradiție corală în comuna Dăbuleni din regiunea Oltenia. Faimele corurilor din Poiana, regiunea Hunedoara și Săliște, regiunea Brașov este legată de numele fraților Gheorghe și Aron Bogdan. Printre dirijorii și activiști culturali sînt cunoscuți și apreciați rezultatele profesorilor Victor Carpis din Giurgiu și Tase Botez din Alexandria, care conduc de peste 20 de ani formații corale alcătuite în majoritatea lor cadre didactice. Învățătorul Valentin Ciobanu din Dobrotsești, regiunea București, s-a evidențiat la toate concursurile cu formația sa de fluerăși. Puternice formații corale au realizat în regiunea Ploiești învățătorii Dumitru Bendic din Brănești și Marin Spînu din Comarnic.

ERATĂ

În articolul „Utilizarea mijloacelor audiovizuale în educația adulților” aparut în numărul 870 din 28 octombrie al gazetei noastre coloana 3 rîndul 15 se va citi: „Vechea andragogică își propunea” iar rîndurile 24 — 25 se vor citi: „...Astăzi, sensul andragogiei este legat de extinderea...”